

daarlige for lang Tid, men dette, at sende Penge over til de enkelte Plantageeiere, som forlængst burde være sprængte og klingende, — jeg bruger dette Udtryk for Fallit — det er aldeles Intet i Retning af at berolige Tilstanden. Vi vide ikke, hvor meget der kommer Arbejderbefolkningen til Gode, men skal der ske en grundig Reform, er det bedst at begynde den i den Retning, og hjælper man paa rette Sted og fortsætter sine Beskræftelser i denne Retning, vil det føre til Tilfredshed og give Den ogsaa i den Henseende bedre Udsigter til en lykkeligere Fremtid, hvorimod det, Ministeren foreslaar, ikke vil have nogen væregen Betydning. Grunden, hvorfor jeg navnlig siger, at det er Fantasi med denne store Nød, er, at man samtidig siger: Høsten staar paa Marken, nu er den snart moden, og den er dobbelt saa stor som en Middelhøst — og saa tror man, der er stor Nød! Der vilde have ligget en stor Magt deri, hvis man havde sagt strax: Hjælp Dig selv. Men efter alle Beretninger at dømmes have de igjennem Regjeringsbladene her faaet det levende Indtryk, at de herfra ville blive hjulpede, og saa have de foreløbig set Tiden an. Havde de hørt Ordet: Arbeid Dig selv frem under Selvhjælps Vilkaar, vilde Stillingen have set anderledes ud; Ingen veed, hvilken Opmuntring det Ord kan have: Hjælp Dig selv, hvilket oplivende Indtryk det kan gjøre paa Forholdene derovre. Det vækker maasse de slumrende Kræfter, for saa vidt de kunne vækkes der, men med en Høst, der er over dobbelt Middelhøst, at tale om Nød, det er to Ting, der ikke kunne rimmes sammen, selv om nogle Mølleværker ere gaaede i Stykker. Det var en Misforstaaelse, naar den ærede Finansminister mente, at Kommissionen skulde træffe Foranstaltninger i Vestindien, inden den søgte at afhjælpe den eventuelle Nød, der var tilstede. Nei, naar Kommissionen kommer derover med sine Penge, vil den kunne benytte dem, hvor der er virkelig Nød, efter en kort Undersøgelse; her forlanges kun, at den skal udrustes med Nødvendighed i de Retninger, vi have nævnt. Den ærede Minister var ikke fornyet med mine Udtalelser, navnlig om, at der manglede Svar paa Spørgsmaalet Nr. 12. Jeg vil dertil svare, at den ærede Minister ikke har Ret til at gjøre denne Klage fra min Side over et enkelt Forhold til en almindelig Klage over Ministerens Stilling til at skaffe os Oplysninger. En saadan Klage har jeg ikke fremsat; jeg har tvertimod under første Del af 2den Behandling sagt, at det ikke alene var Ministerens Skyld, at vi savnede de og de Oplysninger, og den ærede Formand for Finansudvalget viste ogsaa, hvorhen jeg sigtede. Naar den ærede Minister loyalt havde sendt os de Oplysninger, han havde, har jeg ikke klaget over, at Ministeren ikke har sendt Nok, men jeg har sagt, at Nr. 12 burde have været besvaret fra Vestindien; hvorledes Ministeren saa vil dele Ansvaret imellem sig og Guvernøren er mig

uvedkommende. Jeg maa imidlertid rette dette efter disse enkelte Antydninger for, at Ministeren ikke skal tro, at jeg vil give Behreidelsen et mere almindeligt Omfang, end det efter Sagens Natur er berettiget. Jeg har dermed udtalt mig om de Antydninger, som den ærede Minister har fremsat, og skal nu med et Par Ord henvende mig til det ærede Medlem for Præsids Amts 6te Valgfreds (Vossen) med Hensyn til en enkelt Uttring, som det ærede Medlem fremsatte angaaende Statsrevisionen. Den ærede Minister yttrede, at der var tidligere Regnskaber, som jeg havde været med til at give Godkjendelse, som der var Tale om; jeg maa berigtige, at det er ikke Tilfældet. Det, der var Tale om, var den sidst afgivne Betænkning, for hvilken der ikke er givet Decharge, og for hvilken der utvivlsomt paa dette Punkt ikke vil blive givet den. Naar man ved Ministerens Oplysninger er bleven gjort opmærksom paa Prioritetsforholdene og vil se efter i Statsrevisionens Betænkning, ligger det klart nok for til, at kunne være Gjenstand for en Indstilling: Kan ikke passere. De 8 foregaaende Aar har denne Konto udgjort 5,800 Kr. og holdt sig strengt indenfor Bevillingen; det paagældende Aar er den gaaet op til 55,000 Kr. med en Motivering, der, hvis den blev godkendt — men den er ikke godkendt og vil ikke blive det — vil give Ministeren carte blanche med Hensyn til flere finansielle Forhold mellem Statskassen og de vestindiske Plantere. Det er det, jeg har sagt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgfreds (Wille) udtalte sig om, hvem der egentlig var Skyld i, at det staaar saaledes, som det staaar med Hensyn til denne Sag; han fandt da ud, uden at ville afløre Forhandlinger og Deslige, at de indbyrdes Partimodsetninger mellem to tidligere forenede Dele af dette Thing var Skyld deri. Ja, det kan saamænd gerne være, at det har nogen Skyld; jeg, som ikke kender Noget til det, jeg er gaaet lige hen ad Landeveien, som det pleier at være min Stik; om Andre have vimsset omkring, ere gaaede andre Veie, have ment at maatte anlagge Gjenveie eller Omveie, tør jeg ikke sige, det er Andres Sag at afgjøre. Jeg veed imidlertid intet Andet, end hvad der er passeret i Finansudvalget, og det ligger saamænd saa aabent og tydeligt for i vor Betænkning, som Nogen kan forlange, saa jeg retter ingen Klage mod Nogen; men hvor Skylden egentlig efter min Mening ligger for en væsentlig Del i denne Sag, er, saa vidt jeg kan skjønne, hos det ærede Medlem og hans Venner og deres — jeg havde nær sagt — beynærlige Forhold til Regjeringen, dernæst i hele Situationen og Regjeringens — som det forekommer mig — synderlige Mangel paa Gøse til at møgde en saadan Sag igjennem. Det ærede Medlem maa jo dog indrømme mig, at han i sin Betænkning to Gange har gjort Killob til, at ville gjøre Indrømmelser uden alligevel at stille noget positivt Forslag. Den ærede Minister har her i